

Nicole Boyle Rødtnes

ZOMBIE X KRIGEN

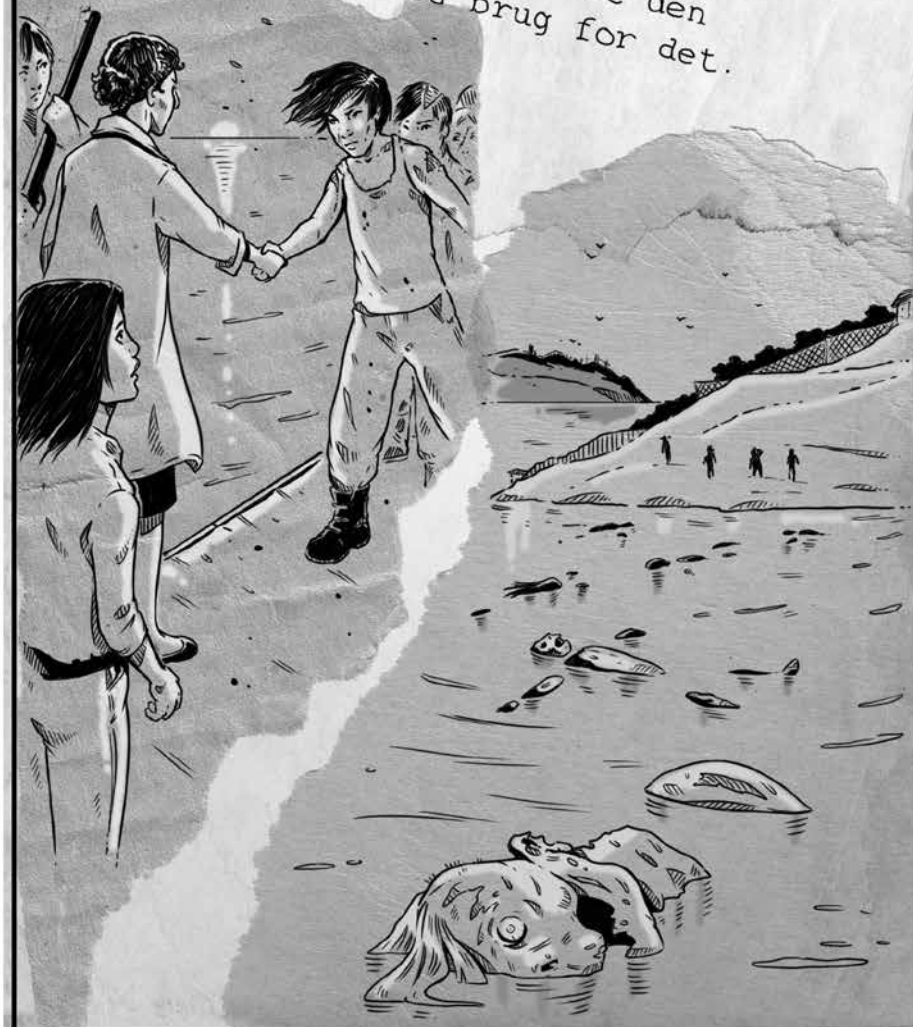
BOG 2 · FORRÆDERI

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

FREDSAFTALE

Fra denne dag og i al evighed er mennesker og bevidste zombier forpligtiget til at træde til og hjælpe, skulle den anden part få brug for det.

Advarsel: På Matsu bor der bevidste zombier. Al færdsel på øen er på eget ansvar.

Skiltet er det første, man møder i havnen på Matsu. Det er en hån mod os. Det var snarere os, der skulle advares mod dem. Det var dem, der holdt os fanget og sendte os ud for at kæmpe mod zombierne.

Langt ude i horisonten kan man skimte fastlandet. Det blev lagt i ruiner, da menneskene bombede det. De ville dræbe zombierne, men det mislykkedes. Til gengæld er det nu fyldt med radioaktivitet. Det fik zombierne til at udvikle sig. De blev stærkere og farligere.

Det var også det, der skabte os: de bevidste zombier. Vores hjerner begyndte at udvikle sig. Vi kunne huske vores tidligere liv og holdt op med at dræbe menneskene.

Men alligevel var menneskene bange for os. De fangede os og gjorde os til slaver. De gav os bombehalsbånd på og tvang os til at kæmpe mod zombierne. Men vi gjorde oprør.

Resultatet blev en fredsftale. Vi fik øen Matsu. De fik øen Kenowa. Vi svor, at vi aldrig ville dræbe hinanden, og at vi ville hjælpe hinanden med at forsvare begge øer mod zombierne. Men ikke alle holder deres ord ...

Kapitel 1: Dødsdømt

(ALO FORTÆLLER)

”Få den ud!” siger jeg med sammenbidte tænder. Iris roder i såret i min skulder. Det sår, jeg fik, da jeg reddede Kai fra zombien. Min største fejl til dato. Kai hadede mig, allerede inden vi tog af sted på den her ekspedition. Han er ligeglad med, at vi er bevidste. For ham er vi bare zombier. Meningen med ekspeditionen var, at vi skulle finde ud af, hvorfor zombierne var begyndt at dø.

Vi fandt svaret. Inde i zombiernes hjerner lever der røde mider. Vi tror, det er dem, der dræber dem. Men hvis det er sandt, så er jeg dødsdømt, for Kai stak sådan en mide ind i mit sår. Det er den, som Iris prøver at få ud nu.

”Jeg kan ikke se den. Den må være kravlet længere ind.” Hendes fingre borer sig dybere ned i mit kød. Smerten er som små stød, der får det til at gibbe helt ned i fingrene.

”Vi skal have den ud,” siger Taji.

”Enig,” siger jeg og skærer ansigt af smerte. ”Gør, hvad der kræves.”

Iris bider sig i læben.

”Jeg skal bruge noget at skære med,” siger hun.

”Men de tog vores våben,” siger Taji. Han har ret. De tog alle vores våben, da de forlod os.

”Køkkenet,” siger jeg. ”Der må være noget.”

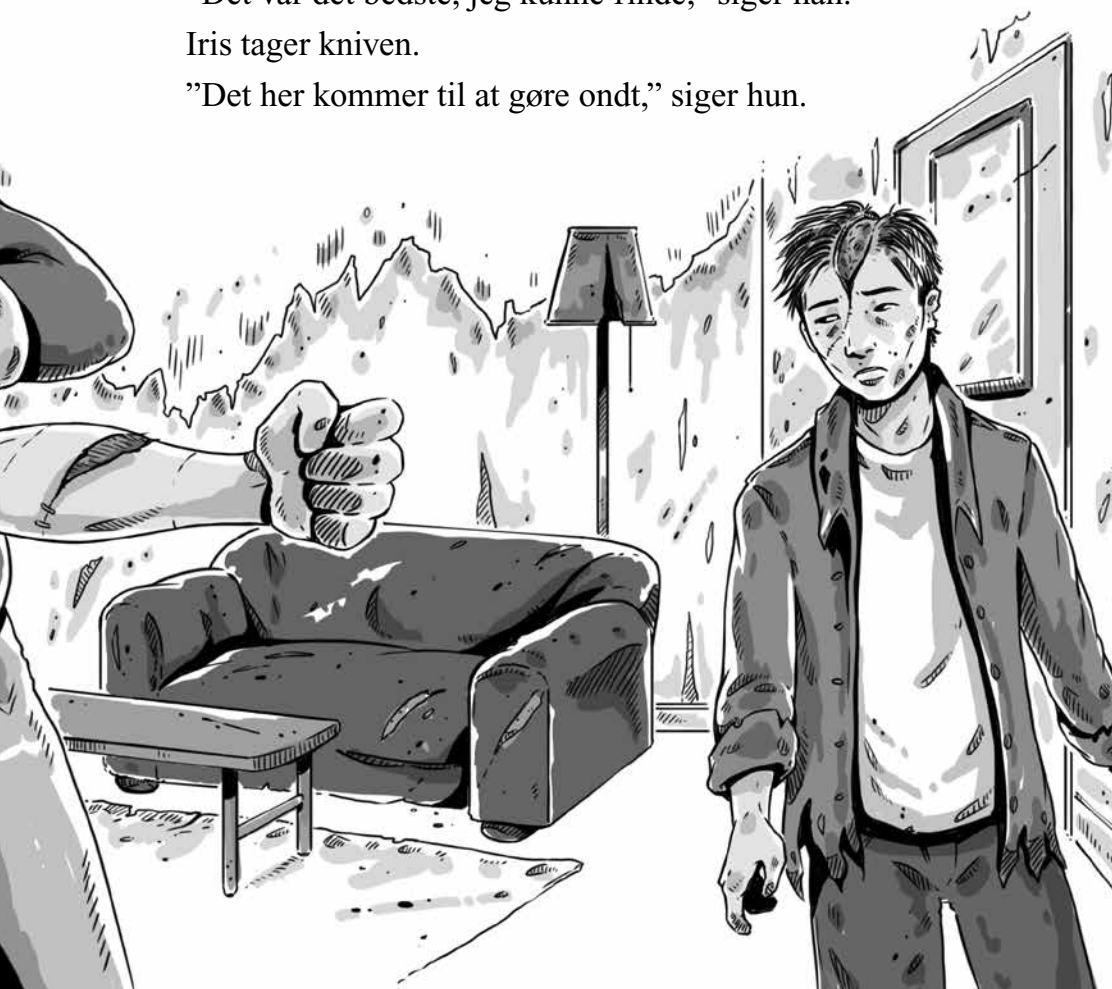
Taji løber ud i køkkenet. Lejlighederne har stået tomme siden zombie-udbruddet. De er blevet ribbet for alt af værdi. Men køkkenredskaberne er der næppe nogen, der har taget.

Det klirrer, da Taji river en skuffe op. Bingo! Bestik. Han kigger i et par skuffer mere. Så kommer han tilbage med en lille kniv. En af dem, man skærer urter med.

”Det var det bedste, jeg kunne finde,” siger han.

Iris tager kniven.

”Det her kommer til at gøre ondt,” siger hun.

Jeg nikker. Den her smerte er intet sammenlignet med den smerte, jeg vil føle, hvis miden når min hjerne. Vi så en zombie flå sin egen hovedbund op i smerte.

Så begynder Iris at skære. Hun deler mit kød, trækker huden til side og kigger ind på knoglen. Smerten jager som røde glimt forbi mine øjne. Men jeg sidder stille.

Den mide skal ud, ellers er jeg død.

Kapitel 2: Holde kæft

(AVA FORTÆLLER)

En lugt af sprit hænger over Myas laboratorium. Bag spritlugten anes den svage stank af råd. De lange borde har været dækket af zombielig så mange gange, at lugten af råd aldrig helt forsvinder. Men lige nu er det ikke et lig, jeg kigger på, men Myas skabe.

I hendes skabe har jeg fundet beholdere fulde af røde mider. De mider, som jeg også har fundet i de døde zombier. De mider, der er skyld i, at de dør. Det var et mysterium for os alle, hvorfor zombierne pludselig døde, men nu ved jeg, at det ikke er spor mystisk.

Det er Mya, der står bag det. Det er hende, der har dyrket miderne. Det er hende, der har spredt dem. Hun vil udrydde zombierne. Og ikke kun zombierne, men også de bevidste zombier på Matsu.

Hun har hadet dem, lige siden dengang de var hendes fanger og stak af fra hende. Hendes had er kun blevet

stærkere, selvom det ikke er længe siden, de rigtige zombier angreb, og de bevidste zombier reddede alle os her på Kenowa.

Min bror Alo er taget med på en mission for at finde ud af, hvad der sker med zombierne. Han kan blive det næste offer. Det samme kan alle de andre bevidste zombier på Matsu.

”Vi må advare dem,” siger jeg til Ryan.

”Hvem?” spørger han. ”Alo er inde på fastlandet. Jeg ved ikke hvor.”

”Ikke ham. De bevidste zombier på Matsu,” siger jeg. ”Vi må fortælle dem, at Mya vil dræbe dem.”

Ryan brummer.

”Vi må hellere vente,” siger han.

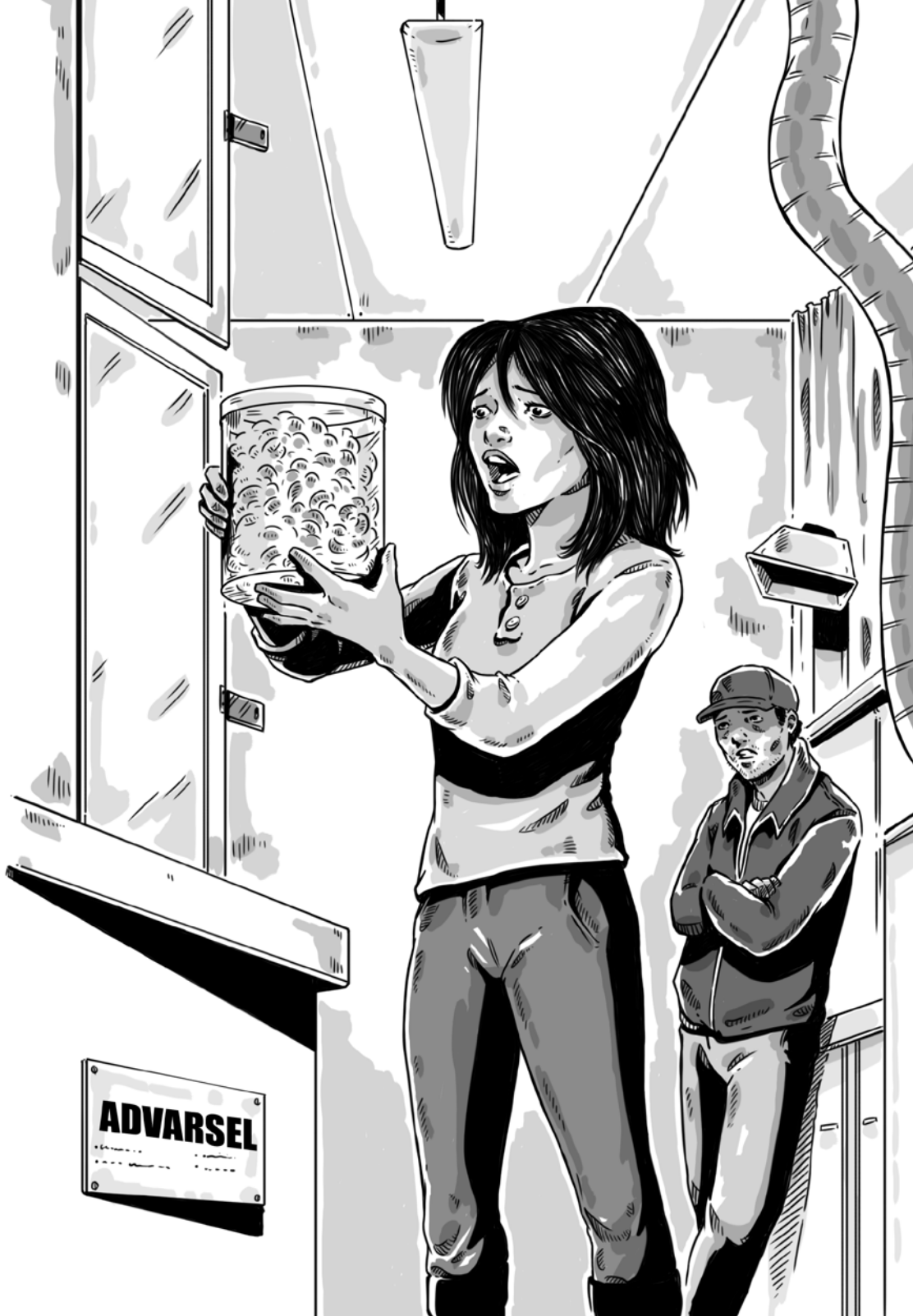
”Vente?” siger jeg. ”De kan dø af det her.”

”Jeg ved det,” siger han. ”Men hvis du fortæller dem, at Mya prøver at slå dem ihjel, så bryder helvede løs.”

”Måske burde det bryde løs,” siger jeg. ”Hun har ikke bare brudt fredsaftalen. Hun har pisset på den!”

”Det, hun har gjort, er utilgiveligt,” siger Ryan. ”Men det sidste, nogen af os ønsker, er en krig mellem os og de bevidste zombier.”

”Hvad vil du så have, jeg skal gøre?” Jeg slår ud med armene.

ADVARSEL

”Vi venter på Alo,” siger han. ”Alo kan styre de andre på Matsu. Når han kommer tilbage, fortæller vi ham sandheden, og så finder vi ud af, hvordan vi undgår, at der bliver krig.”

Jeg bider mig i læben. Ryan vil gerne undgå krig. Og jeg forstår ham godt, men for mig betyder det, Mya har gjort, at krigen allerede er begyndt.

